

Stikka

HAMAR Y'S MEN'S CLUB Red.: Layout: John Geir Bjørnar Nr. 1 2021 Årg. 50

Meningen med livet

Dette nummers andakt er signert Henrik Syse. Han er ofte titulert ikke bare som filosof eller medlem i Nobelkomiteen, men også søndags-skolelærer. Jeg har tidligere benyttet meg av hans andakt fra radio i Stikka. Så også denne gang. Onsdag 27. januar hørte jeg hans andakt og tenkte; denne passer i Stikka. Ut på formiddagen sendte jeg han en e-post. 2 minutter etter kom, ikke bare denne, men alle fire ukens andakter, med hyggelige ord og til fri benyttelse i Stikka. En typisk reaksjon fra den kanten.

"Riktig god torsdagsmorgen, kjære radiolytter!

I en vanskelig tid som den mange av oss gjennomlever nå, med bekymringer og korona og sykdom, kan vi bli fristet til å spørre: Utgjør det noen forskjell – hva vi gjør, hva vi sier, hvem vi er? Og svaret er: Det utgjør all forskjell i verden. Hvorfor setter vi inn så tøffe tiltak mot korona-viruset? Jo, fordi livene våre – livet ditt, hvert eneste liv – er så mye verdt.

Som filosof blir jeg ofte spurt om hva som er meningen med livet. Vi mennesker er så forskjellige at jeg nøler med å gi et kort svar; det kan bli både flåsete og direkte komisk. Likevel kommer jeg alltid tilbake til noe: selve livet, verdien av å få være et individ, det å være bærer av livspust og sjel og ånd. Den verdien er ikke avhengig av om vi er friske eller syke, glade eller fortvilede, unge eller gamle, nær eller langt fra døden. Verdien i livet er der uansett.

La meg få illustrere dette poenget med dagens bibeltekst, som kommer fra det mest kjente profetiske skriftet i Det gamle testamentet: Jesaja-boken. At boken er profetisk betyr at den peker fremover, mot det som skal komme, det vi håper på. I den boken finnes visjoner om fred og frelse, om harmoni og et liv som strekker seg utover alt

som er vondt – virus og andre uhumskheter inkludert. Hør bare på disse ordene fra Jesaja-bokens 55. kapittel, om hvordan Guds ord virker i verden:

"... slik er mitt ord som går ut av min munn: Det vender ikke tomt tilbake til meg, men gjør det jeg vil og fullfører det jeg sender det til. For med glede skal dere dra ut, i fred skal dere føres frem. Fjell og hauger bryter ut i jubel foran dere, alle trær på marken klapper i hendene."

Kjære lytter: Det du hørte her, er ord skrevet i en tid preget av omveltning, dramatikk og undertrykkelse. Men det store håpet er likevel til stede. Budskapet er at de gode ord skal virke, og at vi skal få føle på håp, fred og jubel. Veien er slett ikke så langt fra vår situasjon i dag til det Jesaja-bokens forfattere stod oppi. Hele tankegangen er preget av en tro på at livet tross alt er godt, at fred og harmoni er mulig, og at vi ikke er skapt for elendighet, men for fred, ja, for jubel, uansett hvor elendige vi måtte føle oss.

I koronaens tid – og også i møte med andre kriser – trenger vi denne påminnelsen. Vi er ordentlig slitne nå, mange av oss. Men vi får likevel tro på livets uendelige verdi – ditt livs uendelige verdi – og en horisont preget av forsoning, godhet og fred.

Jeg ønsker deg alt godt for dagen som er foran oss, i håpets og godhetens tegn, midt oppi alt som er og skjer."

Etter andakten spilte Nrk Innlandet "You raise me up." Vi har mange ganger diskutert Nrk's manglende valg av tilpasset musikk. Denne torsdagen passet det, tilfeldig eller ikke.

Uansett, takk til Henrik Syse for gode ord!

Redaktøren.....

Hva bringer 2021?

Dette er det store spørsmålet for oss alle etter alt det vi opplevde, og ikke opplevde i 2020. Blant det siste var særlig mindre kontakt med barn og barnebarn, bortfall av familieleiren på Knattholmen, møter i Y's Men og Ulabrand, mulig vikaroppdrag i Sjømannskirken og avlysning av om lag ti avtalte gudstjenestespillinger merkbart. Da har jeg ikke nevnt jernbanesaken som jeg i seks år har jobbet svært mye med og som i november fikk et annet og overraskende resultat. Det er også av de ting jeg skulle ønske jeg ikke hadde opplevd i 2020.

Til og med klokketårnet i Hamar, som alle dager hver time mellom 9 og 21 har gitt oss timeslagene, stilnet. Riktignok var det strømproblemer og ikke pandemien som hadde skylden, men rart og uvant stille ble det.

Etter et par måneder nå i 2021 er det lov å håpe på bedre tider med vaksinert befolkning og mer kontakt med familie og venner, gudstjenester, møter og reiser. Vi har alle mye vi savner og som vi ønsker å prioritere fremover når smittesituasjonen tilsier det.

Imidlertid håper jeg 2021 også bringer tid og rom for ettertanke på hva som er viktig for oss. For egen del er det liten tvil om at nærheten til etter

kommerne er øverst på listen over hva jeg ønsker å ha mer tid til. I tillegg er det møter med venner, vikartjenester i våre kirker og de jevne møtene i klubben hver annen tirsdag, uansett hvor interessant eller ikke programmet ser ut. Fellesskapet i klubben er viktig, noe interessen for alternative tirsdagskaffer tyder på. Vi har vært omtrent like mange samlet digitalt som vi var fysisk på Prestrudsenteret. At vi nå møtes i peisestua på Ynglingen, synes jeg også er fint. Det er jo vårt klubblokale.

I den sammenhengen bør jeg vel også nevne at jeg er gjenvalgt som styreleder på Ynglingen. Det er ingen kamp om det vervet, men det bør vel etter hvert komme noen yngre som tar over. Styreansvaret innebærer bla et medarbeideransvar for de ansatte (vi har flere; daglig leder, leder for kulturskolen og lærere, vaktmester og renholdere), ansvar for å forvalte økonomien og vår verdifulle eiendom. Da kan fremtidige barn og ungdommer kunne møtes til et godt og variert fellesskap på Ynglingen under KFUK-KFUM's ideologi.

Uansett er det godt å vite at det er bruk for en, og at man i forskjellige sammenhenger kanskje kan få bety noe for sine omgivelser.

Geir Bjørnar

Bursdager på tirsdagskaffen

Her er de to bursdagsguttene, med god avstand

1. desember var en gjeng samlet på Ynglingen, og Olav stilte opp på sin egen bursdag. 8. desember var det ny kaffe, og denne gang kunne vi synge for Helge. Gratulerer til begge. Denne dagen var det ellers ny rekord i antallet, i og med at vi var hele 10 tørste og pratsomme.

På hjemveien fikk alle ny Stikka samt noen til videre utdeling.

Gbs

Presidenten har ordet.

Om å tenke på noe annet

Kjenner du også på behovet for å tenke på noe annet enn pandemien? Hver gang jeg lytter til nyhetene på TV, er det smitte og antall syke som står i sentrum. Tusenvis mister arbeidet. Mange bedrifter sliter eller går konkurs. Negative nyheter vil ingen ende ta. Og slik er jo virkeligheten for mange. Men hvor mye makter vi å ta inn over oss, vi som får beskjed om helst ikke å krysse kommunegrensene og unngå besøk. Ja, jeg som enslig skal knapt få ha kontakt med noen andre. Pandemien har ikke bare en økonomisk nedside, den har også en mental. Betydningen av denne er ikke mindre enn den økonomiske.

■ Selv føler jeg en og annen gang behov for å skjerme meg fra nyhetene. For det er ikke bare den hjemlige elendighet vi informeres om. Nyhetene er nå en gang slik innrettet, at det er de dårlige og de elendige tingene mediene jager etter. Jo verre, jo bedre, for å sette det på spissen. Andres lidelse skal man ikke kimse ad, men hva gjør det med oss når det bare er negative nyheter vi får? I tillegg kommer det forhold at det ikke alltid er åpenbart hva slags redaksjonelle vurderinger som er gjort for utvalget av nyheter og måten de presenteres på. Avisene var partipolitiske før, men da visste leseren hvor avisen stod. Angivelig nøytrale medier er ikke alltid det.

■ Men tilbake til poenget – behovet for noe annet å tenke på. Ja, iallfall kjenner jeg på det nå som nesten alle arenaer hvor jeg ferdes, er stengt. Bøker og skriving gir meg en anledning til dypdykk i noe som interesserer meg, som kan være til glede og oppmuntring. For det trenger vi i tider som dette. Vi trenger noe som gir oss en anledning til å smile, til å le. Så får det triste komme når det kommer. Vi vet det er der, men vi kan ikke la det ta hele makten over oss. Da blir det vanskelig å løfte hodet og se mot horisonten.

Simon WB

Gratulerer!

Februar

Gerd Olsen Tomter	1.
Eldbjørg Markussen	2.
Ingegjerd Svae	2.
Oddvar Dalby	10.
Bodil Johnson	12.
Reidunn Dalby	18.
Kari Ellen Berg	20.
Ivar Refsdal	28.

Mars

Jan Kåre Hummelvoll	1.
Marit Svahn	3.
Roar Paulsrud	5.
Astrid Stana	8.
Ole Jacob Tomter	10.
Carl W. Krohn-Hansen	16.
Karen Sigrid Slagsvold Vedum	19.
Alf Jordheim	22.
Sidsel Lied	22.
Helene Landheim	29.

April

Åse Gaarden	4.
Hilda Mangrud	6.
Bjørg Gloppen	9.
Morten Erik Stensberg	11.
Arne Amlien	14.
Kristin Mosvold	22.
Thorvald Sæhlie	27.

Mai

Sigvart Byberg	2.
Solveig Fjøsne Saltvik	8.
Randi Aschim	12.
Trond Buraas	15.
Brit Randen	18.
Johannes Johnson	19.
Lillemor Langseth	26.
Solveig Kjos	26.

Arne Amlien og Lars Viggo Berntsen fyller 70 år denne våren

En kald februarformiddag møtes vi hjemme hos intervjueren til en jubileumssamtale. Etter avtale blir det et dobbeltintervju siden de begge er fra «den gale siden» av Mjøsa; Arne fra Eina sør for Gjøvik, og Lars Viggo fra Gjøvik. Begge har lang fartstid fra daværende Hamar lærerhøgskole, senere en del av Høgskolen i Hedmark. Dessuten har også intervjueren arbeidet på samme høyskole som jublantene. Så da skulle det ligge godt til rette for en hyggelig samtale.

■ Arne forteller at han har brukt mye tid på idrett opp gjennom årene – han var aktiv innenfor både friidrett og ski, men også fotball. Han har deltatt på høyt nivå, også i Norgesmesterskap. Det var nok noen som syntes jeg brukte for mye tid på idrett, sier han. Det ble gymnas på Gjøvik, og senere studier i Oslo. Der løp han for KFUM, og spilte også fotball der. Arne studerte teologi på Menighetsfakultet, og hadde senere et vikariat som ledertreningssekretær i Norges Kristelige Ungdomsforbund hvor han hadde ansvaret for 1-åringstjenesten. Det var hans første stilling.

■ Da han var ferdig med teologien ble det studier i pedagogikk, psykologi, og senere religions

historie. Pedagogikk var noe som interesserte ham, og han fulgte undervisningen til Ivar Asheim som var professor i faget på Menighetsfakultetet. Den første stillingen etter fullførte studier ble som bispedømmerådssekretær i Hamar, og det var daværende biskop Georg Hille som ringte og tilbød ham denne stillingen. Det gikk mindre formelt for seg den gangen med ansettelse. Der ble han i åtte år, «og etter spennende år der ønsket jeg i større utstrekning å konsentrere meg om undervisning og pedagogiske utfordringer,» forteller Arne. Det fikk han muligheter for i høyskolen.

■ Lars Viggo begynte i Speideren da han var 7 år gammel, og før dette ble han tatt med av foreldrene på Ynglingen i mange sammenhenger. Senere ble det Tensing og Ungdomsklubben, også det i Ynglingen. Etter gymnaset bar det av sted til Rønningen folkehøyskole, og der gikk det an å ta forberedende prøve i filosofi. Etterpå ble han 1-åring i Ynglingen på Gjøvik. Det fulgte 2 år med lærerutdanning på Elverum lærerhøgskole, og senere kristendomskunnskap grunnfag. Siktemålet var å bli adjunkt, og det var bakgrunnen for at han dro til Levanger lærerhøgskole for å ta årskurs i biologi. Senere ble det mellomfag i kristendomskunns-

skap i Trondheim, og noe av bakgrunnen for dette var eksistensielle spørsmål som han var opptatt av. Utdannelsen ble avsluttet med hovedfag i kristendomskunnskap. Da fulgte to år som lærer på Sunnmøre folkehøgskole, natur- og miljølínjen, hvor han blant annet underviste elevene i forberedende prøve i filosofi. Det ble også mange ekskursjoner i fuglefjellet på Runde. Ettårig vikariat på Nesna lærerhøgskole ble det også tid til, etterfulgt av to år i grunnskolen på Lesja for å få praktisk erfaring. Så fulgte seks år på Dronning Mauds minne i Trondheim før kursen ble satt mot Hamar, hvor han først var vikar fra 1990, og så i fast stilling fra 1991. Det åpnet seg mulighet for fast stilling da Peder Gravem flyttet til Oslo, fordi han fikk en stilling på Menighetsfakultetet. Noen år senere (2003) tok han Master i Public Administration ved Karlstads Universitet i samarbeid med avdelingen på Rena.

■ Arne syntes det ble mye byråkrati i bispedømmerådet, og han ble der i åtte år. Han ble avdelingsleder for førskolelærerutdanningen, og senere også for allmennlærerutdanningen. Han ble inspektør ved Hamar lærerhøgskole i 1990. Den omfattende høyskolereformen i 1994 hvor bortimot 100 institusjoner ble til 26 statlige høyskoler, hvorav Høgskolen i Hedmark var en av dem, bød på nye og andre oppgaver. Arne var rektor ved Høgskolen i Hedmark i 2 perioder, og han var også prorektor 1 periode.

■ Lars Viggo på sin side gikk inn i rollen som dekan for Avdeling for lærerutdanning, først som valgt (en periode) og siden ansatt enhetlig leder med ansvar for både fag og økonomi. I mellomtiden hadde han et års tid stilling som kirkeverge i Ringsaker, men ble kalt tilbake til høgskolen da dekanstillingen ble ledig. Dermed var det høgskolen som fikk nytte godt av hans siste arbeidsår før pensjonering. Lars Viggo har ellers vært studieleder for førskolelærerutdanningen (4 år) på 90-tallet og instituttleder for Institutt for humanistiske fag (5år) mellom dekanperiodene

■ Arne ble etter rektorperioden tilbudt stilling som direktør for Mjøsmuséet, og han ble ett år der. Det var få utviklingsmuligheter på grunn av svært stramme budsjetter, «og da syntes jeg ikke det var noe faglig spennende å være der», forteller Arne. Da ble det hestesportsenteret i stedet, og der var han rektor inntil han gikk av med pensjon.

■ Vi nærmer oss slutten på vår samtale, og jeg spør begge jublantene om hvordan de synes det har vært i YMC. Lars Viggo forteller at han ble spurt i mange år, men prioriterte i første omgang engasjement i andre sammenhenger. «Jeg synes det er positivt å være der», sier han, «det er et meningsfylt fellesskap, og det er fint at klubben har et særpreg, at det er noe mer enn en vanlig forening.» Han har etterhvert fått øynene opp for betydningen av det regionale og internasjonale perspektivet i bevegelsen. Skulle han ønske noe, var det kanskje at dette ble sterkere vektlagt også på klubbnivået.

■ – Arne ble også spurt tidlig om å bli med, men ønsket å vente. Begge barna hans ønsket at han skulle bli med der. Det er positivt å være der, sier han. Når jeg spør om Arne vil si noe om hva livet har lært ham, nevner han et sitat fra Goethe: «Når du har tillit til deg selv, da forstår du å leve.» «Jeg har aldri hatt bestemte karrieremål, det er bare blitt sånn, jeg er blitt trukket inn i ting, og det har lagt seg til rette», sier Arne. Men han tenker at han gjennom årene har brukt mye tid på møtevirksomhet, han har sittet i styrene for både Dronning Mauds minne og Menighetsfakultetet; barna synes han var mye borte på møter. Var dette en rett prioritering? Det er slike tanker som melder seg i ettertid når man ser tilbake, forteller Arne.

■ Lars Viggo har opplevd mye av det samme som Arne, det har lagt seg til rette, men han var klar over at han ønsket seg noe innenfor skolesektoren. I ettertid ser han hvor viktig tiden i speideren var, han var patruljefører som 14-åring og leder i klubben som 17-åring. Voksne ga ham og andre tillit til å løse oppgaver. Det har også vært en filosofi som leder, å gi tillit til medarbeidere og satse på at de utvikler seg.

■ Familien, og storfamilien, er viktig, sier Lars Viggo til slutt, noe også Arne understreker. Og med dette avslutter vi denne samtalen.

Simon W. Bringeland

Som redaktør for dette nummeret er jeg glad for at Simon tok på seg å intervju de to "ungdommene". Simon er alltid villig innstilt, og med deres felles bakgrunn fra "lærerskolen" ble han som intervjuer både et godt og riktig valg. Takk Simon!
gbs

Historien om det første pianoet i domkirken

Fra 1977-79 var jeg dirigent og pianist i Praising og en del av lederteamet bestående av Bente og Einar Hugo og Eli. Hver gang vi skulle opptre i domkirken måtte vi bære et piano fra storsalen på Ynglingen og over Furnesveien.

Etter at vi startet **Levende Lys** 15.01.1979, eller Barnegospelkoret som det het de første ti årene, fikk vi samme problemet hver gang vi skulle synge i domkirken. Jeg spurte derfor menighetsrådet om det ikke kunne kjøpes inn et piano. Tilbakemeldingen var klar, skaff penger så er det greit for oss. Et utvalg bestående av domorganist Ragnar Røgeberg, Per Saxegaard og undertegnede ble oppnevnt, og i løpet av noen få måneder hadde vi penger nok til både piano, krakk og litt til.

Forsidebildet på menighetsbladet med ungdomsarbeider Bjørn Stengel (foran til høyre) i spissen for bæregjengen gjorde inntrykk. Det viste hvilket arbeid det var hver gang det skulle brukes mer enn orgel i kirken, og vi opplevde altså som man skjønner en utrolig giverglede til dette konkrete formålet.

Siden jeg hadde spesialavtale om gode rabatter hos Grøndahl i Oslo, fikk jeg i oppdrag å dra på handleturn, og det nye pianoet, et Futura med god mekanikk, kunne snart tas i bruk. For oss med barnekor var det godt å ha instrumentet på plass da vi i snitt hadde tre opptredener hvert år i domkirken. I tillegg ble det til glede både for Praising og andre.

Pianoet ble brukt i mange år og havnet etter hvert i Storhamar etter at den nye domkantoren, Per Edvard Hansen, ønsket et annet og etter hans mening et bedre instrument.

Som noen kanskje har sett, er det nå kommet flygel i domkirken, men det er en annen historie.

Gbs

PIANO I DOMKIRKEN?

Se side 5

HAMAR MENIGHETSBLAD

Filmanmeldelse

Dette kan kanskje bli en ny spalte i Stikka, film-anmeldelse. Det er opp til leserne å vurdere, eventuelt sende inn sine forslag og vurderinger.

Jeg starter uansett opp med filmen "Guess who's coming to dinner".

Bakteppet er situasjonen i USA etter fire år med Trump, valgkampen og Joe Bidens innsettelse.

Her er mine tanker:

Dette er tittelen på en amerikansk film fra 1967. Jeg så filmen da den var ny, og over 50 år senere tenker jeg av og til på at det er en av de fineste filmene jeg har sett. Historien er kort fortalt, en hvit kvinne og en farget mann møtes på ferie, ønsker å gifte seg og introduserer hverandre for sine foreldre i løpet av noen få timer. Reaksjonene er tydelige og sterke, særlig fra fedrene, over om dette kan gå an.

Filmen gjorde som sagt sterkt inntrykk på en ungdom i Hamar som hadde fulgt med på raseopptøyene i USA på 60-tallet og drapet på Martin Luther King jr.

Siden har jeg fortsatt å følge med på de amerikanske forholdene, vært i USA og sørstatene seks ganger fra 1980 og mener å kjenne litt til forholdene over there.

Hva så, over 50 år senere. Er filmen like sterk og er forholdene i USA endret eller er fordommene de samme? Svaret jeg sitter igjen med, etter å ha sett filmen igjen for første gang på over 50 år, er at den er severdig også i dag. Det som er skremmende, er at jeg tror denne handlingen kunne utspilt seg i mange familier i USA også i dag.

Den hvite faren sier noe om at et slikt ekteskap vil skape reaksjoner hos 100 millioner amerikanere, men om 50 eller 100 år Nå har de første 50 årene gått, men jeg tror dessverre at reaksjonene i dag ville vært de samme hos svært mange.

Håpet nå er at USA etter hvert samlet kan gå videre og bygge ned motsetningene.

Konklusjonen: Filmen er fortsatt god, fortsatt aktuell og (dessverre) minst like aktuell! Jeg fant ikke filmen på Netflix, men retter en takk til Hamar bibliotek som skaffet filmen på DVD. Den er nå levert inn og sikkert ledig for utlån!

gbs

I Periskopet

Tilbakeblikk.

Den senere tiden har jeg tenkt litt på diverse opplevelser jeg har hatt som prest både i Kamerun og i Norge. Det jeg trekker fram her er alle relatert til gudstjenester med dåp.

1. Uventet død

Jeg tror det var en juledag på 80-tallet. Juledag var den store dåpsdagen sammen med påskedag. Denne dagen var det mer enn 5 barn som skulle døpes. Dåpssamtalen hadde vært noen dager i forveien der alle hadde møtt opp.

Så kom dåpsdagen og jeg nevnte barnas navn etter en liste jeg hadde. Foreldrene og fadderne kom frem med barnet. Litt ut i listen sier jeg da et navn (som jeg ikke husker). Da er det en som sier noe fra kirkerommet. Jeg syntes å forstå hva det var, men jeg var usikker og det var nesten ikke til å tro. Derfor ba jeg dem gjenta. Jeg hadde forstått riktig: «Han er allerede død», ble det sagt igjen. Det var ikke annet å gjøre enn å gå videre på listen jeg hadde.

2. Kirkelig mangfold

Fra samme sted, men en langt hyggeligere opplevelse. Det var 2 til dåp: Ei lita hvit jente på noen uker (barn av kolleger) og en gammel hvithåret mann. Da tenkte jeg: Dette viser bredden i kirken. Bredden som samles et sted i en hendelse: DÅPEN. Disse to fra vidt forskjellige kulturer, en i begynnelsen av livet, en nærmere slutten, en med livet foran seg, en med det meste av livet allerede levd, en hvit og en mørkhudet, en som naturlig «fødes» inn i kirken, en som møtte Jesus på sine gamle dager. Så møtes de til dåp i Jesu navn, i den samme kirken, ved samme døpefont, med dåp i det samme vannet. Jeg så den verdensvide kirke i disse to som ble døpt den dagen. Kirken favner alle uansett bakgrunn og forskjeller. Budskapet er for alle og til alle.

3. «Medliturger»

Så til Vang. Også da med dåp. Jeg har hatt som mål når det er barn til stede i kirken å gjøre et

forsøk på at de skal føle seg både velkomne, og at de kan få en positiv opplevelse. Derfor har jeg ofte sagt til foreldrene: Det er OK at barna beveger seg litt og foreldre / besteforeldre behøver ikke å løpe etter dem. Det siste blir for meg ofte mer distraherende enn barns bevegelser. Etter dåpen, som på den tiden var etter prekenen, og mens salmen etter dåpen ble sunget, kommer det «godt synkronisert» 2 barn inn innenfor alterringen, en fra hver side. Hva gjør jeg nå? Be foreldrene hente dem? Passe på dem? Nei det ville ikke passe med det jeg hadde sagt til foreldrene. Spontant, uten egentlig å tenke, tar jeg et barn på hver arm, og da salmen var ferdig, snur jeg meg mot menigheten og sier: «La oss vende oss til Gud i bønn». Medliturgene sitter stille på armene under hele forbønnen med menighetssvar 3-4 ganger. Men da vi kom til «Fader Vår» var det nok på prestens armer, og det var OK å sette dem ned – jeg kunne jo Fader Vår. Morsom opplevelse.

4. Endret preken.

Det hender at barn kan bli litt for aktive. Storebror (som jeg hadde døpt 2-3 år tidligere) til dåpsbarnet var veldig mange steder i Løten kirke etter dåpen, og jeg tenkte at planlagte preken ville bli i meste laget. Jeg spurte derfor foreldrene om jeg kunne låne dåpsbarnet. Da kom det tydelig og høyt fra storebror et stykke ned i midtgangen: «JA». Han fulgte med, denne gutten. (Han Storebror satte seg umiddelbart på farens fang og ble der helt rolig mens jeg fortalte, litt sittende på trappetrinnet i «kordøra» og litt gående, om Jesus som tar imot barna, samt litt om dåpen. Hele tiden med dåpsbarnet på armen. Også det var helt rolig. Storebror satt stille helt til amen.

Kanskje ble det også slik at menigheten også syntes det var i orden at det ble tatt hensyn til et barn som var i kirken.

Prestetjenesten har gitt mange gleder og utfordringer som jeg er takknemlig for at jeg har fått ta del i.

Kåre s.

Rådyr vinter

Jeg føler meg privilegert som kan spenne på meg skiene utenfor kjellerdøra der jeg bor i Romedal. En sløyfe av Ilsengstiene går 100 meter fra huset. Nesten hver dag går Karen Sigrid og jeg tur på Ilsengstiene. Vi møter mange andre, og i helga strømmer folk gjennom området. Mange er bosatt i Hamar.

Det gjør godt å kunne bruke kroppen i nære omgivelser. Turen gir også mange fine naturopplevelser. Stien går gjennom Starene, de store flate jordene på gården Horne.

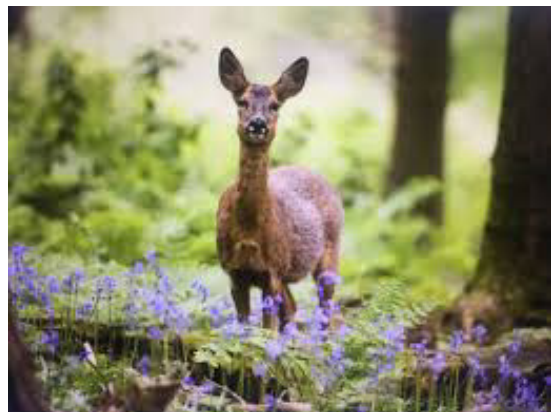
I vinter har det vært spesielt spennende å gå der. Det går ikke en dag uten at vi ser rådyr i små og store flokker som beiter på planter som stikker opp over snøen. På den siste rundturen min så jeg to flokker 9 dyr i en flokk og 3 i en annen. Flotte dyr!

Jeg har en helt spesiell rådyropplevelse. Det var da vi bodde i Hurdal. En kald vinterdag oppdaget jeg et rådyr som lå sammenrullet under ei gran. Jeg så at det levde og jeg løfter det fram. Det skrek i redsel. Jeg la dyret inn i bilen og kjørte det opp til en gardbruker jeg kjente, Edvard Rønning,

NATURHJØRNET

han drev med sau. Rådyret la vi inn i sauebingen og det spiste og kom seg raskt.

En mild dag i april slapp vi dyret ut. Vi satte et sauemerke i øret. Det løp opp over jordet og forsvant inn i skogen. Etter noen minutter kom det fram i skogkanten og så ned på oss. Nesten som den ville takke for hjelpa.

En vårdag ringte telefonen på Halsteinbakken der Edvard bodde. Det var en gardbruker i Feiring. Det kom et rådyr inn å gården her. Det var så lite redd. Vi oppdaget at det hadde et merke i øret. På merket står det Edvard Rønning.

Vi ble så glade. Rednigsaksjonen vår hadde vært vellykket. Det er mange mil over åsen fra Hurdal til Feiring!

Trond Vidar

Hyllet kjærligheten med å gå tur på isen

TUR: Bodil og Johannes Johnson mener at de å gå tur gir liv til forholdet.

FOTO: JO E. BRENDEN

Valentinsdag og morsdag på samme dag. Hamarsingene trakk igjen ut på isen, og der ble de stanset av avisen for å snakke om kjærligheten.

■ **HAMAR**

nå er blitt voksne og som er spredd over hele landet: Eivind (40), Hans Christian (43), Gisle (46) og Nils Henrik (49).

Hans Christian er den eneste som er igjen i Hamar, og han er det mange som kjenner som le-

Johnson i fokus

9. januar i fjor dukket Bodil og Johannes opp på tv-skjermen, smilende og klare for et kort intervju. Et drøyt år senere, 15. februar i år, dukker de opp på side 9 i HA, denne gang i forbindelse med morsdag og valentinsdag.

På spørsmål om hvordan holde kjærligheten ved like, svarer Bodil: "Gå tur!" – et raskt og typisk svar fra henne. Liten tvil om at den kjærligheten holdes ved like. Bodil og Johannes observeres mange ganger hver uke ute på tur!

Gbs

Kombikaffe

Fra venstre: Roar, Svein, Nils Kristian, Helge, Sverre og Iver. På skjermen er Bjørn, Olav og Oddvar.

Ny variant av tirsdagskaffen ble testet ut 9. februar, både digital og fysisk kaffe. Vi var totalt 10 samlet, 7 i peisestua og 3 på skjerm. Litt uvant, men langt bedre enn ikke å møtes!

gbs

Denne saken er skrevet til Kirkebladet for Hamar og Vang, men siden ikke alle klubbmedlemmer og andre mottakere av Stikka bor i Hamar, tar vi med denne saken også her.

Vellykket basar tross pandemien

2020 skulle bli året der KFUK-KFUM Hamar Ynglingen gjorde motsatt av mange andre og gikk inn for en nysatsning. Vi arrangerte det som kan vise seg å bli en framtidig tradisjon, "Julebasar på Ynglingen".

Meningen var at det skulle bli det store happe-ningen i 2020 ettersom 17. maifrokosten ble over skjerm.

Sånn gikk det ikke, men komitéen kasta seg rundt og det resulterte i en times live sending fredag, lørdag og søndag på facebook med programledere, musikalske innslag, åresalg, nettbutikk med salg av julebakst og selvfølgelig den store hoved trekninga hvor vinneren av en elsykkel ble ringt opp under sending.

Takket være fantastisk innsats i løpet av høsten, kom det inn hele 65.000 kroner! Til at vi aldri har gjort dette før, er vi strålende fornøyde med resultatet,

TUSEN TAKK til alle loddselgere og -kjøpere, julebasarkomitéen v/Kristin Kroken, Frida Johansson og Hans Martin Vilberg og [#fantastiskefrivillige](#) under basaren.

Så håper vi at vi kan få mulighet til å invitere dere alle på Julebasar på Ynglingen 2021!

Hans Martin Vilberg

Baksidegutten

Vi kjenner begrepet "midtsidepiken". Nå har vi fått "sistesidegutten". Ole Jacob er ferdig med nok en bok, og HA med Vangjournalist Trude Ånnevik lar han i den sammenhengen pryde sistesiden 8. desember.

Vi gratulerer med vel utført jobb!

BYGDEBOK: Ole Jacob Tomter med den femte bygdeboka for Vang, her fra Lunden skole.

FOTO: TRUDE ÅNNEVIK

Ole Jacob har fulgt med alle de fem bygdebøkene i Vang

**Y's Men-
medlemmer
preger Kirke-
bladet**

Vi regner med at de fleste klubbmedlemmer leser Kirkebladet for Hamar og Vang, siden de fleste klubbmedlemmene er bosatt i disse menighetene. Da skal du vite at flertallet av de frivillige i redaksjonskomiteen er klubbmedlemmer. Terje, Ole Jacob og undertegnede er

med på å lage fire nummer pr. år. Her er vi avbildet på "julebordet" som vi kaller redaksjonsmøtet i desember for nr.1 neste år. Medaljene med bånd i nasjonalfargene er takk fra redaktøren for godt arbeid i 2020.

gbs